№ 15. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1951 р. РІК ВИДАННЯ XI ЦІНА 1 КРБ.

перець

— Коли закінчуєте хлібоздачу?
— Сьогодні.
— Гм... Везе ж вам...
— Не так висловлюєтесь. Ми самі возимо!

Мал. С. САМУМА

Здоровенькі були!

Лист керівникам Біловодського району, Ворошиловградської області

Копія: директорові Нікопольського Південно-Трубного заводу т. ТРУБЧЕНКОВІ П. А., голові завкому т. ДЕМИДОВУ М. Ф.

Здоровенькі були, шановні товариші!

Як з маленьких, непомітних струмочків утворюються великі повноводі ріки, так з копійок складаються карбованці, десятки, тисячі, сотні тисяч, мільйони карбованців. З копійок, хай буде вам відомо, складається багатомільярдний бюджет великої Радянської держави! Бюджет миру, бюджет великих споруд комунізму. Ось чому радянські люди, як зіницю ока, бережуть і цінують кожну державну копійку. Ось чому навіть найменші прояви марнотратства викликають у наших людей почуття гніву й рішучого протесту.

«Хто не береже державної копійки — той сам гроша не вартий!» — гласить нова народна поговірка. І правильно гласить! Мудро гласить!

Але є ще в нашому середовищі «добрі» дяді, навіть дяді з чинами, які дотримуються щодо цього діаметрально протилежної точки зору. Прояви марнотратства не викликають в їхніх душах ніякої реакції. «Добрі» дяді (осмілюсь зауважити, що кожен з них за свою власну копійку перекусить горлянку ближньому) поводяться з державними коштами, як з половою. Пустить на вітер десяток тисяч карбованців, і оком не моргне, і ходить з таким виглядом, наче він вчинив благодать для суспільства свого.

«Держава наша багата,— філософствують вищезгадані екземпляри,— вона не збідніє, якщо десь там перевитратимо чи марно витратимо»...

Дуже мені нагадуєте цих «добрих» дядечків і ви, шановні біловодські керівники! Принаймні, філософія у вас така сама і легкість неймовірна у ставленні до коштів державних теж така сама.

Правда, державних грошей на вітер ви не пускаєте. Ви кидаєте їх у воду, але державі від цього не легше. У 1949 році в Біловодську почалось будівництво районної гідроелектростанції. Будівництво під самісіньким вашим носом прибрали до своїх рук всілякі халтурники, торбохвати й почали будувати не ГЕС, а хатку на курячих ніжках. Весною цього року неспокійна річка Деркуль підхопила те будівництво на свої бистрі води й понесла його аж в Азовське море...

Пропала Біловодська ГЕС, як булька на воді. Пропало 540 тисяч карбованців ні за цапову душу. А ви по-олімпійському спокійні. Аякже! »Держава наша багата, вона не збідніє»...

— Я, я тут причому?! Чому мені копія? — може спалахнути Павло Абрамович Трубченко.

— І я, і я! — подасть свій голосок Михайло Федорович Демидов.

Передайте, шановні біловодські керівники, мій поклін товаришам Трубченкові та Демидову і скажіть їм — хай вони не гарячкують. Скажіть їм — хай вони візьмуться за ручки та прогуляються на берег Дніпра до недобудованого і законсервованого заводського водного басейну. В його прозорій воді вони не побачать жодного фізкультурника, зате побачать там себе і 250 тисяч карбованців пропащих з їх вини грошей. Побачать і, може, самі переконаються, що схожі вони, як дві краплі води, на вас, шановні біловодські керівники.

Тисну ваші руки від усього серця.

УПОВНОВАЖЕНИЙ НА ЖНИВАХ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

— Лежав, лежав, аж утомився. Дай посиджу, відпочину трохи.

ДРУЖИНА ГОЛОВИ

Вихідний. Музика грає.
В клубі людно. Ланкова
В «Запорожці за Дунаєм»
З Карасем дует співа.

Ланкову вітають люди:
— З вас артистка справжня буде!
Дуже добре грали ви.—
Посміхається лукаво:
— Відставать не маю права.
Я — дружина голови!

Ніч минає. На світанку,
Ледь народжується день,
Ланкова свою всю ланку
На плантацію веде.

Ланковій говорять люди:
— По сімсот центнерів буде,
Буряки ростуть на славу,—
Недарма трудились ви! —
Посміхається ласкаво:
— Відставать не маю права.
Я — дружина голови!

Отака вона в артілі —
На роботі й на дозвіллі
Та дружина голови!

М. БІЛЕЦЬКИЙ.

м. Луцьк.

Президенти на побігеньках

Містер Дін Ачесон, за свідченням його товаришів по коледжу, належить до категорії людей, які америк не відкривають. Тому й не дивно, що він тепер, з шкури лізучи, намагається закрити Латинську Америку для всіх, крім Уолл-стріту.

Півстоліття Сполучені Штати, заміняючи політику «товстої палки» на «добросусідську», то залпами гармат, то доларовими подачками прибирають до своїх рук Південну Америку. Після другої світової війни уолл-стрітські верховоди поставили на чолі урядів латино-американських країн своїх слухняних маріонеток: у Бразілії — Гетуліо Варгаса (якого згодом замінили президентом Дутра), в Нікарагуа — Анастасіо Самоса, що діє під покровительством мільярдерів із «Юнайтед Фрут компані», в Чілі — Габріеля Гонсалеса Відела, підкупленого американською «Бреден компані». Американський журнал «Каррент хісторі» з задоволенням відзначає, що «акції президента Чілі Відела високо котируються як у Вашінгтоні, так і на Уолл-стріті».

Про найменші латино-американські країни кажуть, що там можна, стоячи в центрі країни, кидати камінці в сусідні держави. Але в який уряд латино-американських країн камінь не кинеш, завжди влучиш у зрадника народу, мерзенного попихача Уолл-стріту.

Трумен в четвертому пункті своєї програми політику уярмлення малих країн називає... «допомогою». А помічник державного секретаря США в справах пограбування Латинської Америки Едуард Міллер на з'їзді Національної асоціації торгівців кавою в Божартоні пробазікався, яка вона, та «допомога».

«Понад половину нашого ввозу з Латинської Америки становлять стратегічні матеріали. Латинська Америка задовольняє нашу потребу в ванадії, квебрахо і рициновому маслі. Вона дає майже всю кількість сурми, кадмію і слюди, які ми одержуємо з-за кордону. Звідти ми одержуємо до 90 процентів нафти, берилію, вісмуту, міді, йоду й до 75 процентів нашого ввозу сизалю, олива, свинцю, цинку і танталіту».

Читаючи заяву Трумена про «допомогу», мимоволі пригадуєш оповідання одного з перших американських гумористів Джорджа Горація Дербі. Герой того оповідання, щоб допомогти людству, винайшов машину для виривання зубів. Але одного разу його машина разом з зубом висмикнула з одної поважної леді... весь кістяк, після чого леді почала сама себе величати «гумовою дамою» і перестала скаржитись на ревматизм.

Щось дуже подібне нагадує «допомога» Трумена країнам Латинської Америки: вона витягає з країн кістяки — їхні економічні багатства.

Недавно хазяїн маріонеток устами того ж Едуарда Міллера заявив: «На випадок війни країни Латинської Америки дадуть нам те, чого ми раніш не вимагали... солдатів!»

Країни, що вивозять стратегічну сировину, каву, цукор, кукурудзу, какао, банани, — повинні тепер, за планом Пентагону (військове міністерство США), вивозити величезну кількість... гарматного м'яса. Ця нова стаття вивозу найбільш цікавить дядька Сема.

Під маркою уніфікації збройні сили південноамериканських країн перетворюються на підрозділи північноамериканської армії. Не випадково під час параду бразільської армії на честь перебування в країні Трумена президент США спитав свого ставленика — президента Бразилії Дутра:

— Скажіть мені, сеньйоре президент, це все мої солдати, чи тут є й ваші?

Ми не чули відповіді Дутра, але її неважко вгадати: «Ми всі ваші солдати, містер Трумен!»

Та не так думають трудящі латино-американських країн. Ачесону не пощастило одержати тут жодного солдата для війни в Кореї. Навіть такий холуй Уолл-стріту, як представник Чілі в ООН Санта-Крус, повинен був роз'яснити розгніваному Ачесону, що «Чілі відмовилась посилати свої війська на корейський фронт через те, що цього не захотіли широкі верстви населення республіки»!

Карта агресорів виявилася битою народом!

Люди без сумління, як диктатор Аргентіни Хуан Домініго Перон, обіцяють краще життя для «дескамісадос» — тобто для людей без сорочок, і тут же видають фашистський закон про 8-річне ув'язнення за «вплив на моральний стан народу» — тобто за пропаганду справи миру.

Але люди, які ходять без сорочок, — це люди з чистим сумлінням. Одмовившись воювати проти Кореї, вони завдали першого удару заокеанським маріонеткам.

І знову містеру Ачесону доводиться думати, кусаючи свої щетинясті вуса: що ж йому робити — держати собаку чи гавкати самому.

П. ЛУБЕНСЬКИЙ.

«Наша країна прагне виконати місію керівництва світом». (З промови Трумена).

Фотокарикатура Р. МАТУСЕВИЧА

Містер з Білого дому, в якого не всі дома...

Павло ГЛАЗОВИЙ

Поет серйозно потрудився
И, зібравши дюжину віршів,
Пустити в світ не забарився
Тоненьку книжечку «Посів»,
А критик-друг зустрів прихильно
Ту першу ластівку малу.

Поет так глибоко і сильно
Прийняв до серця похвалу,
Що — ще в крамницях
На полицях
Лежав непроданий «Посів»,
А він літав уже, як птиця,
Переговори жваво вів
Та сперечався до задишки,
Лічив куплети і рядки,
Аж доки вийшла друга книжка —
Тоненька збірка «Колоски».

І в «Колосках» отих «Посів»
Центральне місце знов посів.
Ще «колоситься»
На полицях,
Іще не продано й «Посів»,
А вже поетові не спиться
І не лежиться,
И не сидиться —
Виходить в нього «Косовиця» —
Чергова збірочка віршів.

І в «Косовиці» тій «Посів»
Центральне місце знов посів.

Лежить в крамницях
На полицях
Новенька книжка голуба,
І знов цокоче рахівниця,
Рядки рахують, як годиться.
Поет літає, метушиться —
Йому не спиться
И не сидиться:
Виходить збірка «Молотьба»
И стає в крамницях
На полицях
Серед «Посіву» й «Колосків».

Як в «Колосках» і в «Косовиці»,
У «Молотьбі» старий «Посів»
Центральне місце знов посів.

По два — три вірші додавалось,
Старе з архівів витягалось —
Поет усе включав в актив
І тим найбільше став відомим,
Що вправно касу без утоми
Своїм доробком молотив...
Тепер жартують люди гірко:
— Поет збирає вірші ті ж,
Що видавав, у повну збірку
«Ори — мели — печи і їж»,
В якій неначе б то «Посів»
Центральне місце знов посів.

Поскільки вірш цей залишати
Ніяк не можна без присвяти,
То піднести оці рядки,—
Хоч вас, подібних, небагато,—
Дозвольте вам, молотники!

ЩОБ ДАЛЕКО НЕ ХОДИТИ...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Куплений товар назад не приймаємо, приймає сусідня **ятка.**

З музикою!

Андрій Шумейко ішов додому поза городами. Звичайно, краще було б піти вулицею, але йому не хотілось зустрічатися з людьми. Точніше кажучи, не взагалі з людьми, а з одним чоловіком — головою колгоспу Петром Гуменюком. А ще точніше кажучи, Андрій Шумейко нічого проти такої зустрічі не мав би, якби зустрітися, поздоровкатися та й розійтися. Але ж Петро Гуменюк такий чоловік, що любить поговорити. Особливо з тими він любить поговорити, хто не часто на роботу ходить. А такий гріх за Андрієм водився. «О, ті розмови! — думав Шумейко. — Після них навіть апетит псується. Але нехай лишень він ще раз до мене поткнеться, то вже я знаю, що йому сказати...»

З таким бойовим настроєм почав Шумейко вибиратися з городів, щоб перейти сільську площу і повернути на свою вулицю. Та не встиг він виткнутися з-за рогу клубу, як побачив, що назустріч іде не хто інший, а сам голова колгоспу Петро Гуменюк. Шумейко кисло посміхнувся і подумав: «Таки доведеться поговорити...»

Порівнялися, привіталися.

— З роботи йдете? — запитав голова Шумейка. — Що робили сьогодні, Андрію Павловичу?

Шумейко подивився скоса на голову колгоспу, переступив з ноги на ногу і промовив:

— Сьогодні, Петре Михайловичу, я на роботі не був...

— Не були? — здивувався Гуменюк. — Та й чого ж би то?

— Та, бачте, така музика трапилась... Уже було й зібрався на роботу йти, а тут, пробачте, занудило мене. Грушу натще-серце з'їв, воно й схопило, — хоч помирай...

— Погана музика, — співчутливо сказав Гуменюк. — Тільки не знаю, до чого ви дограєтесь? Весною на роботу не ходили і тепер вас у колгоспі не видно. Та ви ж навіть не знаєте де поля вашої бригади.

— Бо таки й не знаю, — охоче погодився Шумейко, сподіваючись, що після цього голова дасть йому спокій. — Полів тих багато, хіба їх так і взнаєш?

— От бачите! — промовив Гуменюк. — А підете коли-небудь на роботу та й заблудитесь! Може я покажу вам зараз поля вашої бригади? Га?

— Нехай іншим разом, — поквапливо відповів Шумейко. — Тут, бачте, така музика, що мені поспішати треба. Просила кума обору їй підправити...

— Постоїть ще кумина обора, а ми швиденько справимось, — рішуче сказав Гуменюк.

В цю хвилину на ганок клубу вийшов керівник музгуртка Михайло Конопельник. Побачивши його, голова колгоспу задумався на якусь мить, потім його сірі очі лукаво заграли і він гукнув до юнака:

— Михась! А що там твої хлопці поробляють?

— Репетиція у нас, — відповів Михась. — Розучуємо марш фізкультурників.

— Ото, як добре! Тут, бачиш, така музика: треба показати дядькові Шумейкові дорогу до їхньої бригади, бо він, сердега, і досі не знає. Клич хлопців та й покажемо гуртом.

Не встиг Андрій Шумейко зміркувати, до чого веде голова, як його оточили юнаки з музичними струментами. Михась вискочив наперед, махнув рукою і враз загриміли труби, заголосили дудки, вдарив барабан, і хлопці рушили. Довелося зрушити з місця і Шумейкові, бо ззаду наступали йому на п'яти. Тільки тепер він зрозумів, що сталося, і в серці йому похололо. У першу хвилину він хотів було кинутися з усіх ніг тікати, куди очі бачать, але потім зміркував, що він зробить з себе посміховисько для всього села. «Краще вже йти разом з хлопцями, немов на прогулянку. Прогулянка! Хоч у землю лізь...»

А хлопці старалися. Над самим вухом Шумейка трумкала величезна труба, а з другого боку тонко виводила дудка. «Який це дідько так у тую трубу дме? — подумав Шумейко і повернувся. — «Лихо! Та це ж Іван, син сусіда Дейнеги. Ач, собачий син, як старається: дме, аж мало не лусне. Радіє з мого горя... А який то невіглас у барабан так гупає?». Подивився і мало не скрикнув від здивування. З-за барабана виглядав кирпатий Павлик, син удови Олени Приймакової. «Ач яке, — подумав Шумейко, — не встигло з припічка злізти і теж туди. Гупає, ще й мідною тарілкою плеще. Плеснути б тебе тією тарілкою, то вже знав би! А Михась! Ач, як рукою вимахує. А колись же я злапав був його у своєму вишнику. Треба було тоді його хоч кропивою добре натерти...»

Тут підвів Андрій Шумейко голову, глянув вздовж вулиці, і серце йому обірвалося. Біля тинів стояли баби та діти і дивились на веселу процесію. Дехто підбігав до голови колгоспу, і той щось розповідав. «Ну, звичайно, про мене, — подумав Шумейко. — От тобі, дурню, й прогулянка! Треба було зразу тікати. А тепер не тільки своє село, увесь район знатиме. Ще й у газеті, чого доброго, напишуть. Отакої слави зажив...»

Після цих думок Шумейка неначе щось у плечі штовхнуло; рвонувся він наперед, догнав Гуменюка і гаряче зашепотів:

— Петре Михайловичу! Благаю вас — зупиніть отих шибеників, нехай замовкнуть. І навіщо ото вам з дітворою в гаразди заходити? Чи не краще нам удвох по-сердечному поговорити і порозумітися.

— А порозуміємось, Андрію? — запитав голова.

— Слово даю! Порозуміємося! Ось нехай лишень замовкнуть.

Гуменюк махнув до хлопців рукою, і музики замовкли. Потім він покликав до себе Михася, щось йому шепнув, той дав знак хлопцям, вони повернулися і під бадьорий марш пішли назад.

Андрій Шумейко полегшено зітхнув і, витираючи піт з лоба, промовив:

— Оце так музика...

— Весела музика, — в тон йому сказав Гуменюк.

І вони пішли вулицею, про щось розмовляючи.

...Другого дня Андрій Шумейко зустрічав схід сонця на подвір'ї колгоспу.

* * *

Це не вигадка. Така подія була в одному з колгоспів Прикарпаття. Не кажемо, в якому саме, бо не в цьому суть. Суть у тому, що музика завжди в роботі енергії піддає...

Лаврін ГРОХА.

У ВСЕОЗБРОЄННІ

Мал. БЕ-ША

— Проти страйкарів виставте все: кулемети, сльозоточиві гази і правих соціалістів.

Майк КУІН

Носометр

У сизому від цигаркового диму салоні, потонувши в глибоких фотелях, сиділи банкіри. Вони байдуже позирали навколо, слухаючи, як П. Х. Бомбатом малював їм картину нового, чудесного перетворення світу. Їх черепні коробки були схожі на акваріуми, в яких плавало кілька лінивих, непотрібних думок.

— У своїй наступній фазі, — загримів Бомбатом, гупнувши кулаком по столу, — капіталізм повинен перейти в наступ. Капіталізм, якщо він не хоче, щоб його поглинув соціалізм, повинен рухатися вперед і тільки вперед. Ми повинні відвернути від себе найстрахітливішу форму соціалістичного хаосу. Треба негайно заборонити безплатне користування повітрям. У кожному випадку, коли люди безплатно наповнюють свої легені повітрям, що не оподатковується ніякими податками, вони вдихають соціалізм. Вони одержують безплатне повітря без жодних перешкод. Досі люди ще ніколи не виробляли повітря, а тому й не мають ніякого права споживати його безплатно!

Джентльмени, з цілковитою впевненістю заявляю вам, що верховний суд Сполучених Штатів схвалить наші патріотичні права на повітря. Наші основні права на землю залежать, власне, від повітря, що нас оточує. Без нього вони були б знецінені. Це дає нам законне право стверджувати, що нам належить також і повітря!

Наука, джентльмени, доведе вам, що повітря втрачає свою вартість, якщо воно пройде через легені. Ми підрахували, що протягом останніх десяти років лише мені одному повітря, яким я дихаю безплатно, повинно коштувати 189.732.945 доларів і 96 центів. Ці видатки безперервно ростуть. Підрахунки доводять, що через це ми перебуваємо в стані господарської депресії.

У цьому, джентльмени, криються коріння соціалізму! Люди безплатно наповнюють повітрям балони своїх автомобілів. Так виникає думка: якщо безплатно відпускається повітря, чому тоді безплатно не видається бензин? Немає потреби доводити, до чого призводять такі думки.

Хочу сьогодні запропонувати вам проект найновішого, точного, хромованого носометра, із шкалою з неламкого скла. Апарат реєструє в доларах і центах точну вартість першої-ліпшої кількості повітря, яку людина вдихне і за яку повинна платити. З цього проекту ви можете зробити висновок, що носометр і справді хороший, портативний апарат, яким повинен користуватися кожен американець. Навіть виробництво різних типів носометра, відповідно до смаків кожного споживача, принесе нам мільйони доларів прибутку.

Один з банкірів прокидається від летаргії.

— Скажіть, а чи не краще й простіше отруїти всю атмосферу? Тоді можна було б вживати комбінацію такого носометра з протигазом. Ми б запобігли різних зловживань і фальсифікацій.

П. Х. Бомбатом іншої думки.

— Це, — заперечує він, — обійшлося б надто дорого й не досягло б мети. Про можливість зловживань ми теж подумали, а талановитий конструктор носометрів запропонував спеціальну коробочку з нержавіючої сталі, яку споживач носить на шиї. Якщо рахунок за використане повітря не буде оплачено, особливий вентиль припинить доступ повітря і нещасний споживач задихнеться.

Крім того, ми розробили план проведення загальновиховної кампанії, яка вже з школи прищеплюватиме людям нові погляди.

Відповідно до них, наприклад, людина без носометра вважатиметься голою. Людям навіть уві сні не збреде в голову появитися в товаристві без носометра, так само, як їй не спаде на думку вийти на вулицю без штанів.

Переклад з англійської.

БУДНІ Америки

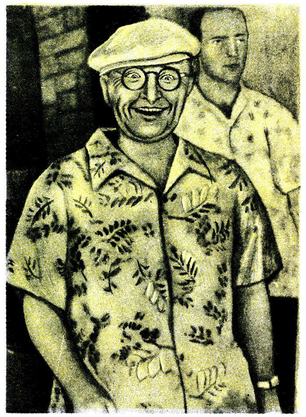

Це фото (праворуч) опубліковано в американській газеті «Дейлі Уоркер». Фотооб'єктив зафіксував американського бізнесмена, який торгує на вулиці модним у США товаром — «індивідуальними бомбосховищами». Приголомшений пропагандою війни, американський обиватель запасається «засобами порятунку» від атомної бомби, а капіталісти наживаються на воєнному психозі.

У тій же газеті вміщено фото, зняте в Чікаго під мостом (фото внизу). Тут живе бездомний робітник з родиною... Ніч. Діти й дружина сплять. А глава сім'ї сидить з рушницею в руках і стереже їх од нападу пацюків. Чим не куточок «американського раю»!

У квітчастій піжамі й білому кепі позує перед фотоапаратом слуга американських паліїв війни містер Трумен (фото ліворуч). Квітчаста піжама не прикриє рук містера Трумена, на яких горить кров корейських жінок, дітей і стариків.

ПАСИНКИ ФРАНКО

Це діти іспанських робітників. Обдерті й голодні, бродять вони по іспанській землі, що стала для них злою мачухою. Народившись у часи кривавої фашистської диктатури, вони не знають, що таке радість дитинства.

ВСЕ ДЛЯ ТУРКІВ

Міністерство юстиції Туреччини виробило план будівництва і «модернізації» в'язниць. За цим планом у різних районах країни будуть побудовані нові в'язниці.

Мал. К. АГНІТА

— У нас скоро й кроку не ступиш, щоб не потрапити у в'язницю.

Бомбатома

КОРОВ'ЯЧА САМОДІЯЛЬНІСТЬ

(НА НИВІ КОРМОДОБУВАННЯ)

Мал. В. ГЛИВЕНКА

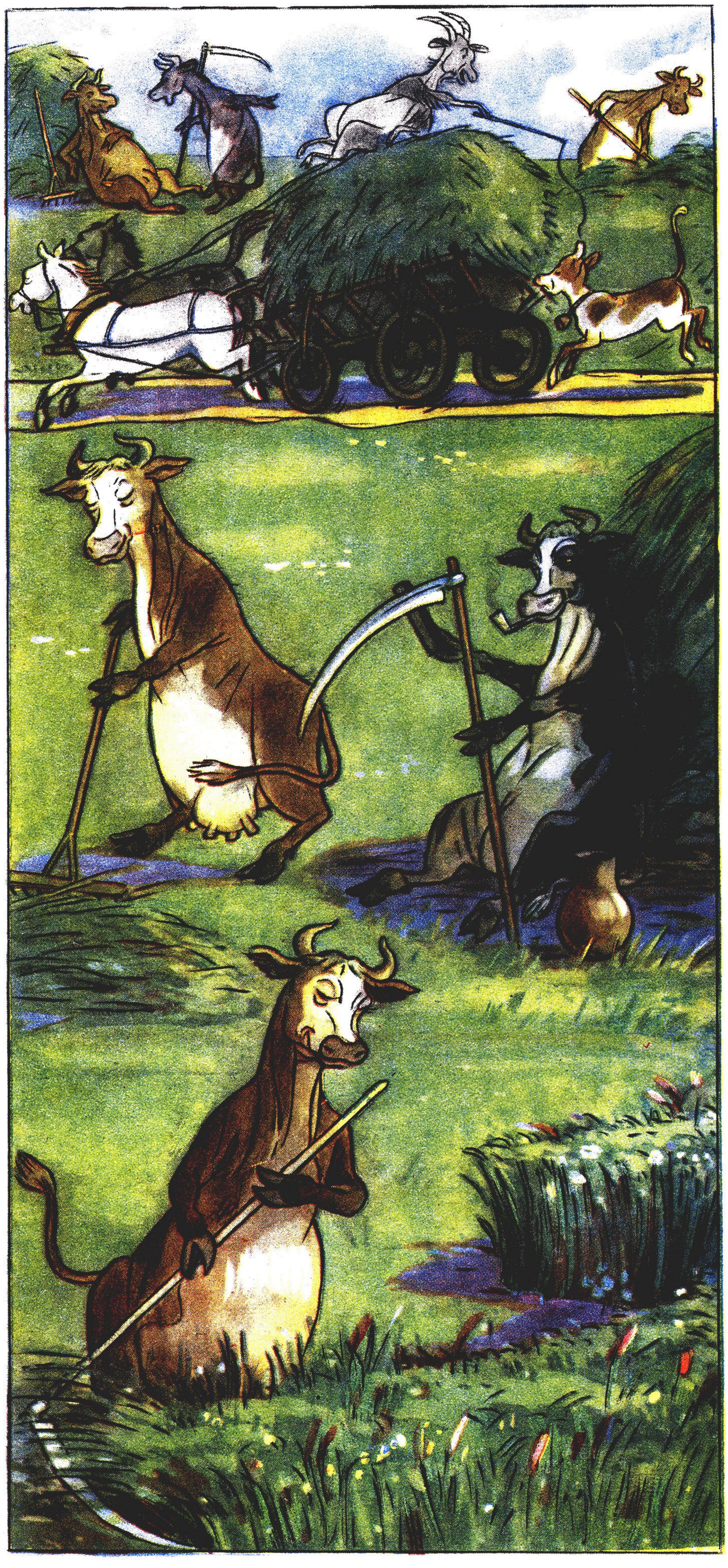

Картинка-мрія деяких не дуже ретельних керівників колгоспів.

НАД КНИЖКОЮ

У неділю сивий дід
Обіклавсь книжками.
Баба, варячи обід,
Гримає горшками.

— Ач, яким ученим став!
Лисиною ж світить...
Чи в твої ж ото літа
В книжечку глядіти?

Взяв найтовщу книгу дід:
— Сядь, старенька, поряд
Та прислухайся як слід,
Що книжки говорять.

...Піч не варить, не пече,
Стигне каша в салі.
— А читай, старий, іще,
Що там пишуть далі...

Ходять присмерки в дворі,
В вікна заглядають.
Посхилялися старі, —
Лисенка читають.

А. КОМАРНИЦЬКИЙ.

м. Чернівці.

Перечниця

ДРУГИХ СУДИ, ТА Й СЕБЕ ГЛЯДИ!

У ПРОДУКЦІЇ, яку випускає Арбузинська районна друкарня, — багато помилок. Довідавшись про це, начальник Миколаївського облполіграфвидаву т. Куйбар видав спеціального наказа, в якому цілком заслужено оголосив догану завідувачеві Арбузинської друкарні т. Берканю за неуважне ставлення до роботи. А в науку іншим т. Куйбар розіслав цей наказ у всі райони області. Одержали його на місцях і здивувалися. Караючи інших за неуважність, т. Куйбар сам підписав наказа, у першому рядку якого надруковано: «начальнік», «поліграфичної», а нижче — «районій» і т. д., і т. ін.

От і вийшло, як у тій приказці: «Дорікав горщик чавунові, що чорний, аж гульк — і сам у сажі».

ДОРОГОЦІННА КРАПЛЯ

ТРИ РОКИ тому в Ірклієві (Полтавська область) почала працювати водокачка. За час існування водокачки з неї тільки раз капнуло — в день пуску. Спочатку водокачку поставили на реконструкцію, потім — на поточний ремонт, а після всього — на капітальний ремонт.

В результаті всієї проведеної роботи мешканці Ірклієва мають тепер можливість, як і раніше, ходити за два кілометри по воду і любуватись засушеною водокачкою, на яку виконком райради перекачав 50 тисяч карбованців з асигнувань на благоустрій.

НА ЩО ВІН НАТЯКАЄ?

У МІСТІ Кремінці, в міжрайонній конторі «Заготскот» сидить керуючий Попов Степан Сергійович і потихеньку заготовляє...

Забажалося Попову м'ясця. Ну, що ж? У гурті № 12 худоба добрий нагул мала. Відправили гурт у м. Дубно на м'ясокомбінат, а одного бичка пустили на утруску. Гуртом одного можна перекрити.

Забажалося і сальця. Теж не біда. Колгоспи Почаївського району саме здавали свині. Знизив Попов їх угодованість — і має сальце.

Не завадить дома і запас зерна та картоплі. Один помах руки, і списано зерно й картоплю на відгодівлю свиней, давно відгодованих колгоспами.

Писали про апетити Попова керуючому Тернопільською обласною конторою «Заготскот» т. Дворецькому — не взяло.

— І не візьме! — каже Попов.— Нехай вони тільки зачеплять мене, то я їм нагадаю...

І на що він натякає? Не інакше, як на отих баранців, що свого часу були відправлені в Тернопіль.

У ВІДДІЛІ КАДРІВ КАХОВСЬКОГО ГІДРОВУЗЛА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

На каховське будівництво прибувають люди з усіх кінців Радянського Союзу.

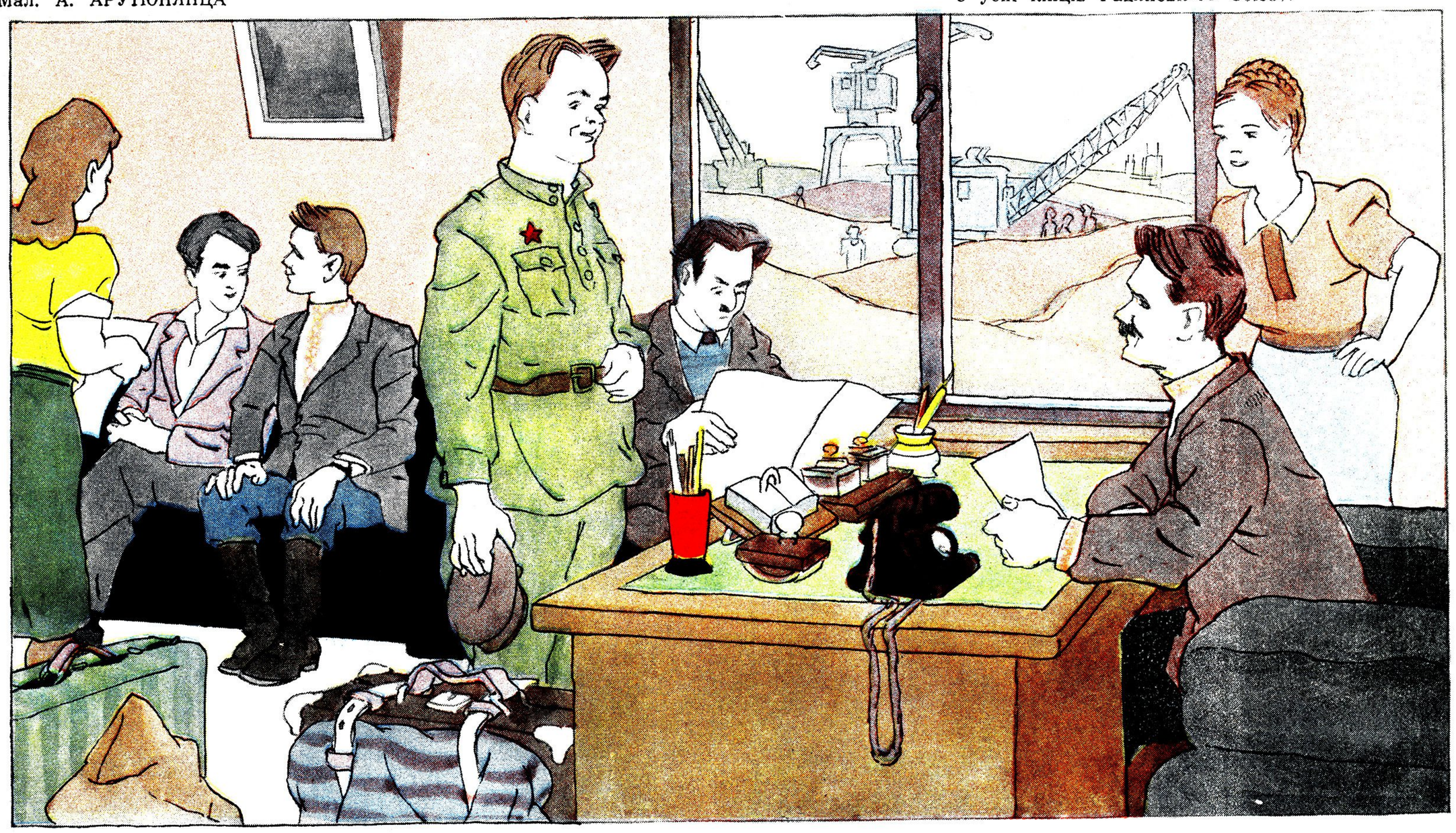

— Ви сибіряк і, мабуть, вперше в наших краях?

— Ні, я тут уже працював: очищав ці місця від фашистських загарбників.

ЧЕРЕЗ РІЧЕНЬКУ, ЧЕРЕЗ БОЛОТО...

ОХТИРСЬКА СТОМЕТРОВКА

В Охтирці на Сумщині я був свідком такого змагання: навантажені хлібом автомашини намагалися подолати стометровий під'їзд до пункту «Заготзерна».

Перша машина з ходу влетіла у глибоку баюру й загрузла. Шофер виключив мотор, побіг на заготпункт, заплатив трактористам 50 карбованців («Заготзерно» тут свого трактора має), а ті витягли машину й доставили її на буксирі аж до заготпункту.

Друга машина наразилася на метрову вибоїну і покрушила ресори та скати. Знову бадьора пробіжка шофера і знову за 50 карбованців машину трактором притягнено до заготпункту.

Третя, четверта і т. д. машини теж взяли цю стометрову перешкоду з допомогою 50 карбованців.

Пішов я тоді до заврайшляхвідділу. Питаю:

— А чого це вас не видно на змаганнях? Побігали б на тій стометровці...

— Не можу,— відповідає зав.— Трактористи даром з баюр не витягають, а я ще зарплати не одержував.

— Нічого,— кажу,— ви тільки побігайте, вас і даром витягнуть. Раз витягнуть, удруге, а там і самі догадаєтесь дорогу відремонтувати.

«З МЕТОЮ ЗБЕРЕЖЕННЯ»

Станіславщина. Чернелицький район. Хороше шосе, обсаджене яблунями й грушами. Та чомусь усі машини з хлібом нового врожаю трясуться обіч на вибоїнах грунтової дороги. Що за знак? — думаю. Коли це назустріч автоінспектор. Зупиняє мою машину. Козиряє.

— З вас 100 карбованців штрафу!

— За що?

— За проїзд по шосейних шляхах автогужтранспортом.

— Вибачте,— кажу,— шосейні шляхи для того й будують, щоб по них автогужтранспортом їздити.

— Тільки не в нас! — відповідає автоінспектор.

— А для чого ж у вас?

— А ось читайте.

Читаю:

«Обов'язкова постанова № 2... З метою збереження шосейних шляхів, деревонасаджень фруктових дерев на шляхах... заборонити проїзд по шосейних шляхах автогужтранспортом... За порушення... штраф 100 крб... Ця обов'язкова постанова набуває чинності з дня її оголошення і діє... до її скасування. Голова виконкому Чернелицької райради М. Абрамов. Секретар М. Резніченко.»

Плачу 100 карбованців і пишу на звороті квитанції: «Шановні тт. Абрамов і Резніченко! З метою збереження вашого авторитету в районі, перегляньте цю постанову. Пустіть машини на шосе! Не заважайте хлібним перевозкам!»

ПОПРАВКА

Їду знайомим «картоплищем», що лежить на шляху Черкаси—Чигирин. «Скільки на тому «картоплищі» зерна й городини розтрушено, скільки машин побито!» — писав я ще торік у № 6, пишу й зараз.

Як і торік, цим «картоплищем» ні пройти, ні проїхати. А їхати треба: колгоспи хліб цією дорогою возять і овочі на Черкаський консервний завод доставляють.

— Веземо,— кажуть шофери,— на завод помідори, а привозимо... томат.

«Два — два з половиною кілометри цього безпритульного шляху, — писав я торік у № 6, — пролягли в межах міста. За його стан має відповідати Черкаська міська Рада. На жаль, голова виконкому т. Гончарук не їздить цим «картоплищем». Він обмежує свою діяльність тільки центральними вулицями міста».

У цьому номері прошу замість прізвища т. Гончарука читати т. «Ушакова», а далі за текстом...

БІОГРАФІЯ МІСТКА Й ГРЕБЛІ

Бачив я місток і греблю, збудовану Вертіївською сільрадою, Богодухівського району на Харківщині. Власне, ні містка, ні греблі я вже у Вертіївці не застав, але місце, де вони були, бачив.

Дуже інтересна біографія цих споруд.

У 1948 році тут збудували місток і греблю. Їх змила повідь.

У 1949 році місток і греблю збудували знову. І знову їх змила повідь.

У 1950 та 1951 роках усе повторили спочатку. І повідь повторила теж.

І хоч тепер люди й транспорт щодня форсують річку як попало, в авторитетних колах твердять, що на цьому митарства моста і греблі не закінчаться.

— Приїжджай, — запрошують, — весною 1952 року — сам побачиш!

Що ж, доведеться поїхати...

Записки ПЕРЦЯ опублікував

Ол. ГРОМОВ.

НОВИЙ СС

Фотомонтаж М. БЕРМАНА («Жовнір польський»)

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

БЮДЖЕТНА ПРОПОРЦІЯ

У 1950 році французький уряд асигнував на охорону здоров'я 31 мільярд франків. У 1951 році ця сума знизилася до 13 мільярдів. На кожні 100 франків, що їх уряд з наказу США витрачає на озброєння і підготовку до нової війни, припадає тільки 1 франк на охорону здоров'я.

Французи дотепно кажуть про таку американську пропорцію в бюджеті: «Один франк — на життя, 100 франків — на смерть».

ШКОЛА ГАНГСТЕРІВ

Два вчених педагоги Герберт Блумер і Філіпп Гаусер провели анкетне обслідування учнів американських шкіл на тему: «Чого вас навчили гангстерські фільми?»

Відповіді учнів свідчать, що Голлівуд багато чому навчив своїх юних глядачів.

Американські учні, завдяки гангстерським фільмам, навчилися вживати ножі, пістолети й, навіть, кулемети. Вони опанували професії кишенькових злодіїв, зламників сейфів, спеціалізувалися на обкраданні п'яниць, на виготовленні різних відмичок, навчилися без шуму виставляти шибки, усипляти свої жертви ефіром, грабувати ювелірні магазини. Багато учнів стали організаторами бандитських зграй. Один учень написав в анкеті, що він «науково» опрацював метод приховування слідів злочину.

За даними статистики, у США кожні 18 хвилин відбувається один злочин. А що буде, коли виростуть юні глядачі гангстерських фільмів? Чи вженеться тоді за ними американська статистика?

АМЕРИКАНСЬКІ ТЕМПИ

Недавно турецькі газети «Геджа постасі» та «Сон телеграф» повідомили про закриття текстильної фабрики «Расім Докур» в Адані й про скорочення більш, ніж на 50 процентів виробництва на текстильній фабриці в Ізмірі.

І справді, навіщо туркам текстильна продукція власного виробництва, коли США збувають їм своє американське дрантя!

З допомогою США дорожнеча в Туреччині за 1 квартал цього року зросла на 45 проц. Ціни на найбільш уживані продовольчі товари — соняшникову та маслинову олію тощо виросли за півроку на 50—200 процентів.

Одне слово, безробіття, дорожнеча й зубожіння в країні ростуть справді американськими темпами.

ЛИПКОРУКІ

Відповідальна і почесна робота людей, що працюють у радянській торгівлі. Культурне, чесне обслуговування трудящих — їх громадянський обов'язок.

Але подекуди за прилавок пролазять людці з липкими руками, любителі легкої наживи, спритні махінатори-ловкачі.

До такої «кумпанії» належить і...

ЗОЯ ПАНЮХІНА

Ця велика махінаторша працює у Великій Лепетисі на Херсонщині. Раніш вона привласнювала чужі копійки. А тепер, набувши стажу і практики, безсоромно здирає карбованці, а то й десятки карбованців.

Не так давно директор районного Будинку культури т. Цикол купував у магазині матеріали для обладнання сцени. Купував на солідну суму!

Бачили б ви, з якою спритністю обслуговувала його Зоя Панюхіна!

А ще якби ви бачили, з якою спритністю обрахувала вона директора на 95 карбованців!

Якщо ви побачите у Великій Лепетисі громадянина у куценьких штанцях, то знайте, що його обслуговувала шахрайка Зоя Панюхіна. Так міряла, що десять сантиметрів матерії від його штанів урвала.

Голова ревізійної комісії райспоживспілки т. Очередник носить штани трішки довші, бо його Панюхіна обміряла тільки на 6 сантиметрів. Змилостивилась на 4 сантиметри, бо, як не є,— все-таки голова ревізійної комісії!

Багато разів Панюхіна ловилася на гарячому. Писала про неї і районна газета. Правління райспоживспілки, маючи багато фактів, вирішило, нарешті, вигнати порушницю радянської торгівлі з-за прилавка і винесло відповідне рішення. Однак Панюхіна і досі обмірює покупців, бо секретар райкому партії т. Кудінов став на захист цієї махінаторші.

Не вірите?.. Поїдьте у Велику Лепетиху й переконайтесь.

ЗІНЬКО ФІЛОНЕНКО

Цей належить до тієї категорії продавців, які дуже люблять «закруглювати». Взяли ви, приміром, краму на 29 карбованців і 10 копійок. Філоненко неодмінно закруглить до 30 карбованців. Те й робить, що закруглює!

Привезуть, скажімо, в магазин села Кочичине (Ємільчинський район, Житомирська область) рибки—камси 41 кілограм. Зінько підкине в діжечку 9 кілограмів солі і «закруглить» до 50 кілограмів. Спитають люди: «Чому солі так багато?» А махінатор відповідає: «Я академії не кінчав, не знаю, чому».

Хто не може скаржитись на Філоненка, так це його родичі і друзі. Так старається для них Зінько, що коли прибуває в крамницю товар, то він з годину попід прилавками рачкує та все приховує.

— Ніякої,— каже,— ревізії я не боюсь.

І це правда. Бо як тільки в Підлубівському споживчому товаристві довідаються, що ревізор їде,— негайно дзвонять у свою філію до Філоненка:

— Гляди, Зінько, не підведи!

Тоді Філоненко починає бігати по селу, грошей позичати: — Рятуйте, мовляв, бо ревізія їде.

Якщо хтось напівжартома спитає: «Мабуть, заплутався, га?» — Філоненко кине свою улюблену фразу:

— Можливо, бо я ж академії не кінчав.

Знаючи брудні діла цього махінатора-закруглювача, колгоспники не жартома, а цілком серйозно кажуть:

— На 98 процентів він шахрай, а коли закруглити,— на 100 процентів!..

АРТЕМ ХРАПА

Він не продавець, а бухгалтер споживчого товариства с. Дружня, Бородянського району на Київщині.

«Подвійна бухгалтерія» Храпи полягає в тому, що веде він дві бухгалтерії — одну в крамниці, а другу дома. Першу вести йому легше. А другу — домашню — куди важче!

Тому ми і зупинимося на його домашній бухгалтерії. Скажімо, прибув у крамницю товар. Перед Храпою відразу постає трудність: як, коли і якими стежками перетаскати його додому? Як цей товар розподілити між родичами і приятелями? Коли, де і з ким потім могорич пити?

Та хіба це всі труднощі? Треба ж точний облік вести: що саме собі взяв, що послав жінчиній сестрі у Пісківку, що відпустив кумі Олі Яценко, що «перекинув» приятелеві Трохиму Кваші, що в скрині приховано... Сам міряй, сам одержуй і гроші, і півлітри, сам усе це у книгу записуй! Як бачите, дуже складна домашня бухгалтерія Артема Храпи.

А тут ще приходять у крамницю колгоспники, вчителі і настирливо допитуються, коли привезуть шерстяні речі, боти... Треба ж кожному пояснити, що, мовляв, на цей раз прибуло мало краму, що вони просто «не встигли купити».

І це ще не все! Прийде Храпа з роботи додому, а жінка складає звіт: скільки за день чого продала. У нього й так від могоричу голова тріщить, а тут знову треба на рахівниці цокати і прибутки в книгу записувати.

Одним словом, Храпа розривається!

І щоб він зовсім не розірвався, Перець піднімає клопотання перед районним прокурором про те, щоб Артемові Храпі дати не тільки довготермінову відпустку, а й забезпечити йому належний по закону «відпочинок».

ГЕРГЕС

На жаль, імені й по батькові його не знаємо. (Та чи й варто його величати?) Зате добре знаємо, що твориться на базі Цуманської райспоживспілки, де головою Гергес.

У Цумані (Волинська область) стало правилом таке. Як тільки на базу прибув товар — тут починається ярмарок! Той міряє штани і підкидає ногами — чи в ході не тісні, той костюм натягає. Дами — окремо приміряють, вибирають, перед дзеркалом викручуються. Триває цей ярмарок доти, доки друзі Гергеса не задовольнять свої все зростаючі потреби.

У цій приятельській діяльності Гергесу є на кого спиратися. Завбазою тримає він шахрая Трошина, у якого недавно ревізією була виявлена велика розтрата.

Три місяці після ревізії блукав Трошин по Цумані, ждав суду.

І «суд» відбувся! Вирок виніс той-таки Гергес: «Зачислити знову Трошина зав. базою».

* * *

Висновок буде один. Женіть, товариші, геть із торговельної системи панюхіних, філоненків, храп і гергесів! За прилавком не повинно бути липкоруких. По руках таких!

О. СТЕПАНЕНКО.

Пошта Перця

ХТО ЧИМ МОЛОТИТЬ?

Ще недавно, господарюючи одноосібно, ми молотили ціпами. Об'єдналися в колгоспі — і держава допомогла нам машинами, зокрема молотарками. Останнім часом ми перейшли на електромолотьбу.

Минулого року у нас зіпсувався трансформатор. Тернопільська обласна контора «Сільелектро» пообіцяла нам: «Трансформатор буде, ждіть».

Кільканадцять раз нагадували ми керівникам «Сільелектро» про їхню обіцянку і одержували одну і ту ж відповідь: «Трансформатор буде». Буде... буде — а коли?

Чи може керівники «Сільелектро» вважають, що електромолотьбу в колгоспі можна замінити молотьбою язиком?!

МОТРУК,
голова колгоспу ім. Калініна.

Золотопотіцький район.

НЕ ВЧИ ВЧЕНОГО!

Головний інженер Мелітопольського млинзаводу т. Богуславський в гарячу пору будівництва заводських зерносховищ зняв з будови групу робітників, узяв частину будівельних матеріалів і відремонтував власну квартиру та воздвиг добрячий сарай.

Не здумай, Перче, повідомити про це керуючому обласним трестом «Головборошно» т. Куцому. Він без тебе давно про це знає. Не знає він, мабуть, тільки того, що за подібні комбінації доведеться відповідати не тільки самому комбінаторові, а й його покровителю!

В. ІВАНЕНКО.

ПРО КУЩІ ТА БОРЩІ

Дозволь з тобою, Перче, щастям-радістю поділитись. Є у селі Васильківці непоганий стадіон. Те, що до весни цього року він лишався не озелененим—в центрі стадіон, а навколо голий, як бубон, пустир, — не радість. Не велике щастя і те, що навесні голова районного комітету фізкультури та спорту т. Дибченко з помічниками своїми озеленив стадіон. Нікого не радує і те, що виросли кущі, зелені, як рута, бо тепер сам т. Дибченко безжалісно нищить ті кущі, а коріння варить у борщі.

Але яке це щастя, що посадив т. Дибченко не дуби, а картоплю. А то ж зуби міг би поламати!

І. ФАЛЬКО.

Дніпропетровська область.

ПУСТЕ — В ПОРОЖНЄ

Передай, Перче, голові Чернігівського обкому профспілки лісу й сплаву т. Маличенкові наше спасибі за його піклування про червоний куток Городнянського лісгоспу. Червоний куток, треба сказати, у нас справді непоганий. Приміщення просторе і... порожнє.

Товариш Маличенко врахував це і днями надіслав нам для червоного кутка пусту картинку, на якій зображені... діви-русалки. Картина коштує 800 карбованців.

Зворушені увагою т. Маличенка, спішимо висловити йому свою вдячність за дорогоцінну допомогу.

Д. ЧУБ.

ВИПЛИВАЄ ДО ВІДОМА

Пункт другий наказу № 308 по Ровенському обласному управлінню сільського господарства зобов'язує завідуючих районними відділами «в двохденний строк розробити і довести до колгоспів нові завдання, що випливають з пункту першого цього наказу».

Що ж випливає з першого пункту? Допоможи, друже Перче, розібратися, бо в пункті першому написано щось незрозуміле: «Довести колгоспам Сарненського району план на 1951 рік: великої рогатої худоби... голів, овець... свиней...» і т. д.

Отже, на нашу думку, з першого пункту випливає, що накази перед тим, як їх підписують, треба обов'язково читати. Про що і доводимо в другому пункті до відома начальника обласного управління т. Халамендика.

П. ПЛИС.

ПОСТІЙНІ ЕПІТЕТИ В СУЧАСНІЙ АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

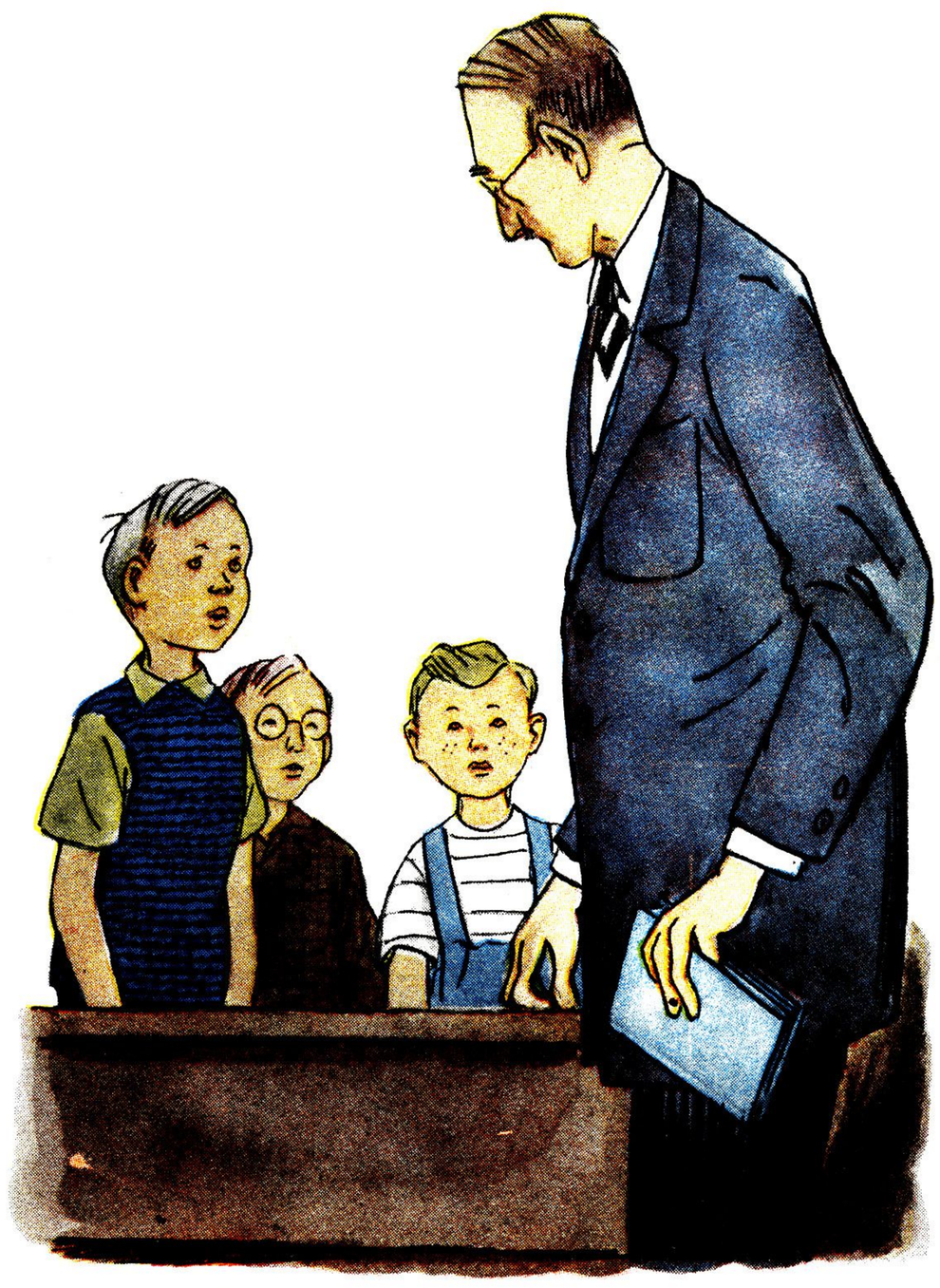

— Ти зробив урок, Джонні?

— Так. Я виписав іменники з постійними епітетами.

— Ну, читай!

— Перспективи темні, дні чорні, підсумки плачевні, фунт падаючий, ціни зростаючі, питання нерозв'язані, час тяжкий, події сумні, черга продовольча, порошок яєчний, картка продуктова, товар дефіцитний, майбутнє туманне, становище критичне...

— Досить! Скажи, звідки ти виписав ці жахливі приклади?

— З парламентських промов прем'єра Еттлі.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 10 ПЕРЕЦЬ опублікував фейлетон «Пішки по Сумах». Голова виконкому Сумської міської Ради т. Кузовенков повідомив, що після виступу Перця капітально відремонтовано дорогу з вокзалу до міста, впорядковано міський парк, майдани та сквери, розпочато ремонт Харківського мосту, впорядковується нумерація будинків.

* * *

У тому ж номері було вміщено фейлетон під заголовком «Не дивуйтесь!». Міністерство шляхів СРСР повідомило, що за неправильне використання м'якого вагона № 213 на заступника начальника пасажирського відділу Південно-Західного округу залізниць т. Дрьомова накладено адміністративне стягнення.

* * *

Керівники Лиманської МТС нечуйно ставилися до побутових потреб робітників станції. Комбайнер т. Шевченко надіслав скаргу до ПЕРЦЯ. Політсектор Ізмаїльського обласного управління сільського господарства, розслідувавши скаргу, виявив, що начальник політвідділу МТС т. Кожушко взагалі не забезпечує належного керівництва роботою. Питання було обговорено на бюро обкому партії. Тов. Кожушка знято з роботи.

* * *

Жителі с. Хилківки (Покровсько-Багачанський район на Полтавщині) надіслали до ПЕРЦЯ листа про те, що працівники сільського споживчого товариства грубо порушують правила радянської торгівлі. Факти, зазначені в листі, цілком підтвердилися. Голову Хилківського споживчого товариства Дріпана В. Д. засуджено до 1 року, голову ревізійної комісії Усенка С. М. — до 3-х років, бухгалтера Марусенка — до 5-ти років, а завідувача сільмагу Стояна П. І. — до 8 років позбавлення волі.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31. 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 15 (218) (на украинском языке). Підписано до друку 26.VII. 1951 р. Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 02966. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2559. Тираж 100.000 прим.

ЗА МОРЯМИ-ОКЕАНАМИ

Мисливський сезон у розпалі.

Полювання на голуба.

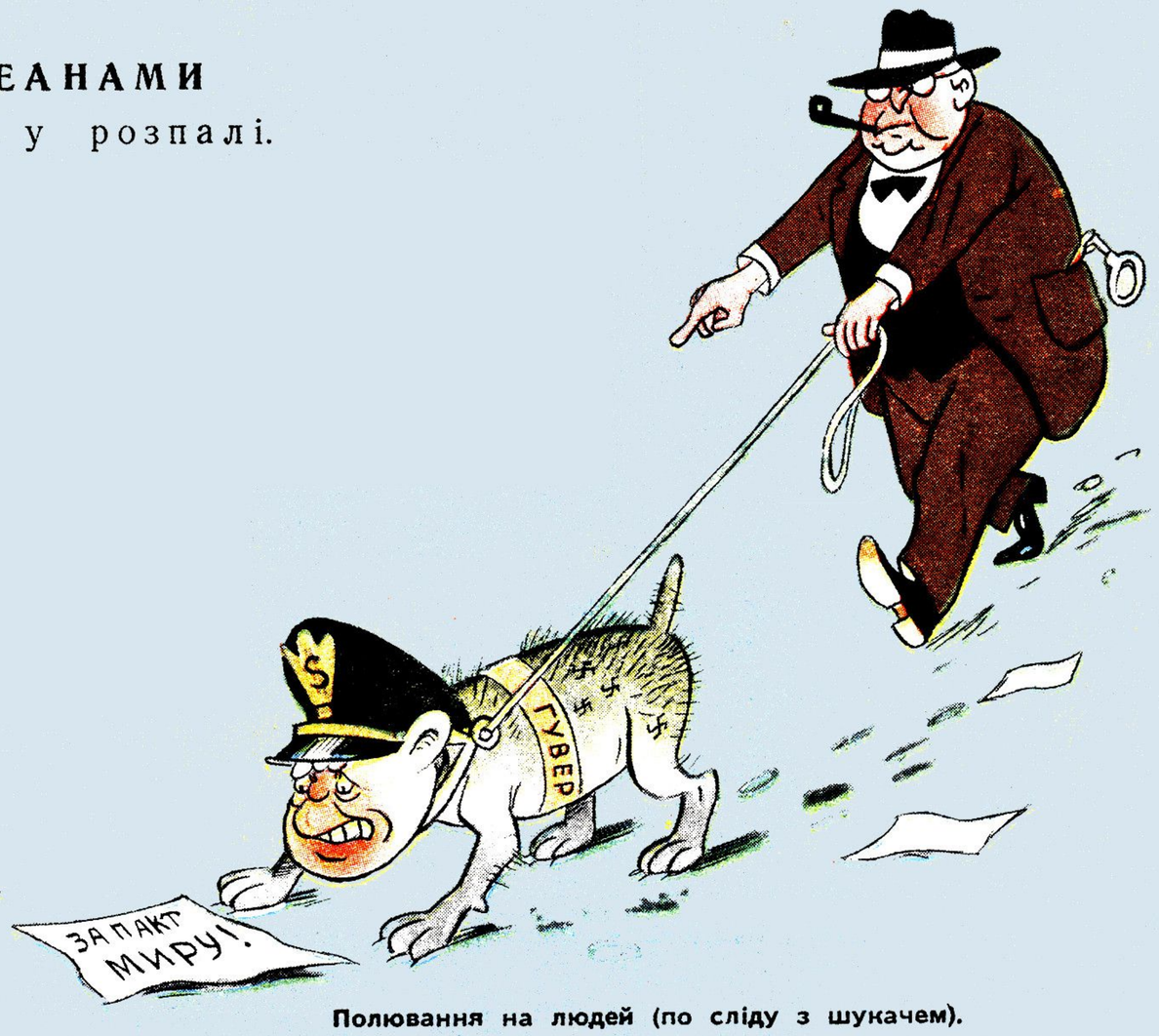

Полювання на людей (по сліду з шукачем).

Полювання на латино-американських ослів.

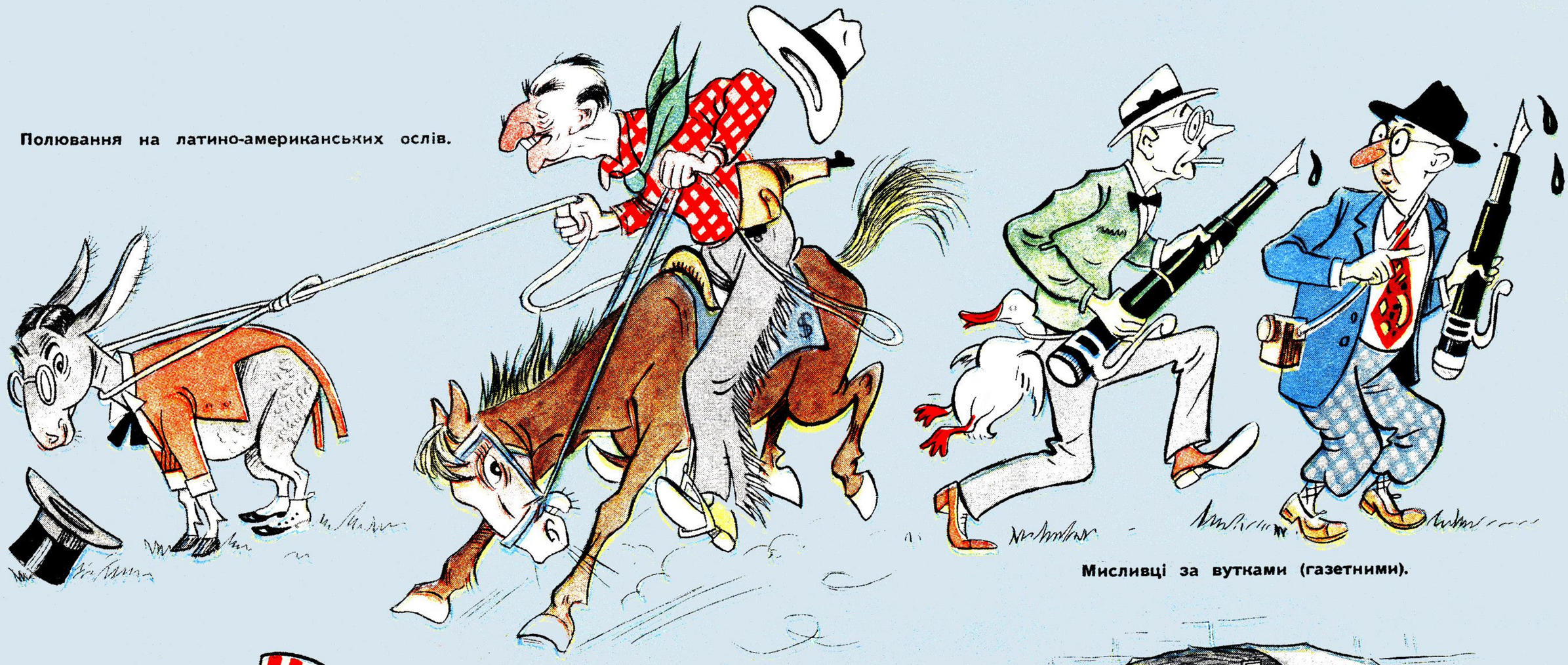

Мисливці за вутками (газетними).

Полювання на британського лева.

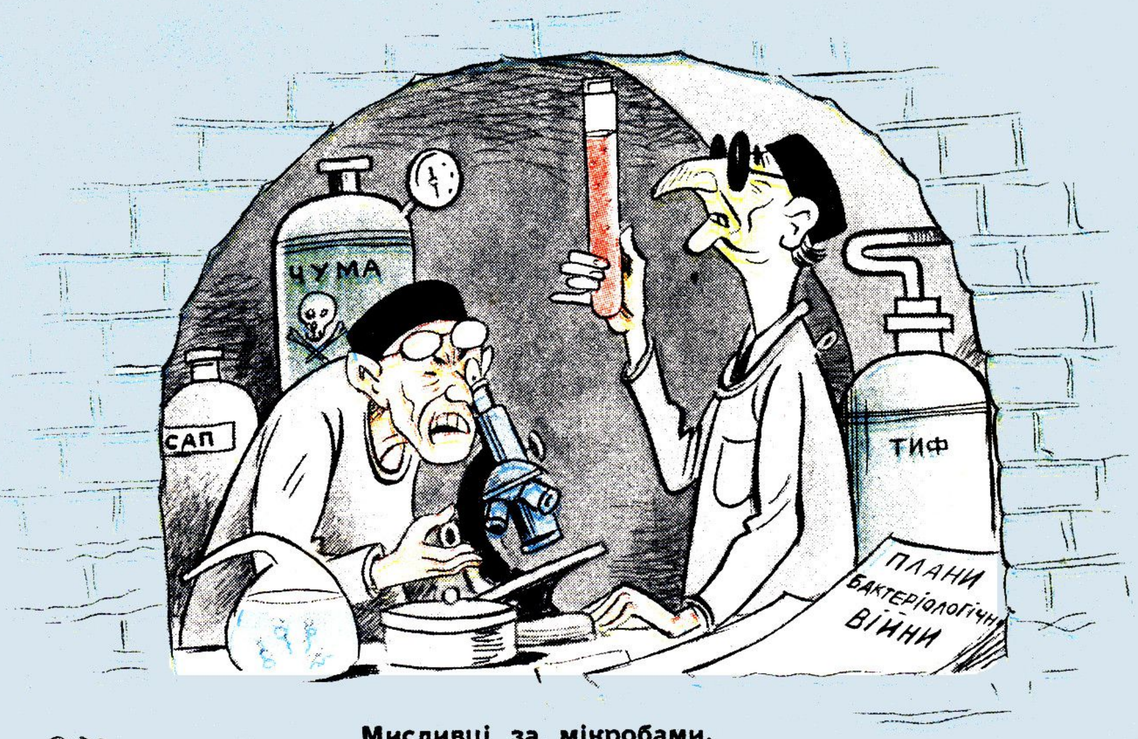

Мисливці за мікробами.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА